

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207007
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8121207007.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., zastúpeného JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom, Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, zastúpenému: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 687,92 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13Csp/111/2021-47 zo dňa 13.06.2023, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti rozsudok v tomto výroku potvrdzuje.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

„Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 50,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vychádzajúc z prisúdenej sumy s tým, že o ich výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci je z obsahu žalovaným predloženého rozsudku zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ v konaní vedenom na tamom súde pod sp. zn. 14Csp/216/2018 úspešne uplatnil na súde právo na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu porušenia ustanovení osobitného predpisu (týkajúcich sa absencie obligatórnych obsahových náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere) a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve (týkajúcich sa účtovania poplatkov za upomienky a zmluvnej pokuty pri omeškani), keď súd jeho žalobe vo vzťahu k týmto nárokom v celom rozsahu vyhovel. Tým bolo pritom zároveň (právoplatne) vymedzené jeho úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ako spotrebiteľa, ktoré aktuálny procesný súd nie je oprávnený preskúmať. Neobstojí pritom námietka žalovaného, že porušenie spotrebiteľského práva nebolo konštatované priamo vo výroku rozsudku, nakoľko rozhodnutie súdu predstavuje jeden celok, a z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že žalobe, ktorou si žalobca ako spotrebiteľ uplatnil svoje nároky voči žalovanému, odvodzované z porušenia vyššie uvedeného spotrebiteľského práva (ktoré zahŕňa nepochybne všetky všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré môžu slúžiť aj na ochranu spotrebiteľa), súd prvej inštancie vyhovel

práve z dôvodov úspešného uplatnenia porušenia vyššie uvedeného práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi.

Uviedol, že v danom prípade žalobca svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (ďalej v texte aj ako „PFZ“) odôvodnil len svojou úspešnosťou v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok s tým, že na súde úspešne uplatnil porušenie jeho práva, ako aj povinnosti žalovaného vyplývajúcej zo zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a ust. § 53 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žiadne okolnosti, ktoré by bližšie odôvodňovali ním uplatnenú výšku zadosťučinenia, však neuviedol. Žalobca neuviedol žiadne bližšie okolnosti predchádzajúce uplatneniu práva na súde (v pôvodnom konaní vedenom pod sp.zn. 14Csp/216/2019), zohľadňujúce napr. jeho neúspešnú reklamáciu, výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo predsúdne upozornenie na porušenie práva, ktoré by osobitne zvýrazňovali potrebu podania žaloby (že žalovaný pred súdnym konaním nedbal na jeho výhrady), a ani osobitné dôvody osvetľujúce jeho (individuálny) záujem a potrebu určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky (napr. ďalšie konanie žalovaného), pre ktoré podal žalobu, resp. svoje práva musel brániť v základnom konaní (podaním žaloby), a ani či konanie žalovaného a následné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Zvýšená odmeňujúca funkcia zadosťučinenia pre spotrebiteľa (za to, že sa pustil do sporu so žalovaným) by mohla vystupovať do popredia napr. najmä vtedy, ak by žalobca tvrdil, že zodpovedná osoba pred podaním žaloby odmietla akceptovať jeho (oprávnené) výhrady (prípadne reklamáciu), spoliehajúc sa možno na to (bez hrozby osobitného negatívneho následku), že spotrebiteľ pre obtiaže nebude uplatňovať svoje práva na súde (skúsime, či nám to „neprejde“), a ak jej to (zodpovednej osobe) aj neprejde, nebude to mať pre ňu citeľnejšie následky (lebo spotrebiteľovi potom dodatočne aj tak na podklade rozhodnutia súdu vyhovie len v tom, čo mala urobiť už dávno). Táto stránka je však pri nedostatku tvrdení o predchádzajúcich výhradách spotrebiteľa adresovaných dodávateľovi (zodpovednej osobe) a pri jeho zastúpení advokátom, tak ako tomu bolo aj v tomto prípade, oslabená, nakoľko negatívny prístup zodpovednej osoby, ak nevyhovie oprávneným požiadavkám spotrebiteľa zastúpeného advokátom, má svoj odraz aj v povinnosti nahradiť spotrebiteľovi jeho trovy právneho zastúpenia, a žiadne osobitné úsilie od spotrebiteľa spravidla nevyžaduje. Rovnako tak nedôvodným je aj poukaz žalobcu na to, že čakaním za svojim finančným nárokom, bol znížený rodinný rozpočet a životná úroveň, nakoľko na kompenzáciu tejto stránky slúžia úroky z omeškania, ktoré si žalobca mohol uplatniť spolu so svojim finančným nárokom, resp. v tomto prípade si žalobca spolu s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia aj reálne uplatnil a boli mu priznané v základnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené závery a všetky súdu známe okolnosti tohto prípadu, podľa ktorých bol žalobca v pôvodnom konaní zastúpený advokátom, netvrdil, že by dodávateľa (zodpovednú osobu) pred pôvodným konaním neúspešne vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia a upozornil na vytýkané nedostatky a neprijateľné zmluvné podmienky (porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi), žalobca má so súdnym konaním skúsenosti (bol účastníkom viacerých súdnych konaní), k požiadavke zadosťučinenia neuviedol žiadne negatívne dôsledky porušenia práva zo strany dodávateľa v okolnostiach tohto prípadu na jeho súkromný či spoločenský život, a ani to, že by od žalovaného ešte pred podaním svojej žaloby niečo neúspešne žiadal alebo reklamoval, mal súd prvej inštancie za to, že žalobca (zastúpený advokátom) netvrdil a nepreukázal také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia v ním požadovanej výške 687,92 eura, a to bez ohľadu na počet výrokov, resp. ustálených (potvrdených) porušení noriem spotrebiteľského práva konštatovaných súdom v základnom konaní, keďže tento nárok nevzniká sám o sebe bez ďalšieho ako dôsledok (existencie, počtu a závažnosti) samotného primárneho porušenia noriem spotrebiteľského práva, a je len (doplňkovou) peňažnou satisfakciou či odmenou patriacou spotrebiteľovi (okrem samotného súdneho rozhodnutia v prospech spotrebiteľa) za to, že porušenie práva alebo povinnosti musel uplatniť resp. úspešne uplatnil (dokonca až) v súdnom konaní (satisfakcia za súdne konanie).

V tejto súvislosti pritom súd prvej inštancie napokon poukázal aj na vyjadrenia uvedené v replikách iných žalobcov v obdobných konaniach vedených na tamom súde (napr. pod sp.zn. 13Csp/123/2020, 13Csp/222/2020, 13Csp/17/2021, 13Csp/135/2020, 13Csp/248/2020, 13Csp/154/2020, 13Csp/139/2020, 13Csp/111/2020), v ktorých ich právny zástupca zhodne uviedol, že po 9.6.2013 právo na PFZ vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, a žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých

mravov. PFZ nadväzuje len na úspech spotrebiteľa v základnom konaní, nie aj na jeho hoci len čiastočný neúspech s tým, že čiastočný úspech spotrebiteľa v základnom konaní, je vo vzťahu na ňá nadväzujúce konanie o PFZ, vždy 100 % - ným úspechom. Dodal v nich, že zo zákona nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne, a uzavrel, že spotrebiteľ má podľa zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto Zákomom a osobitnými predpismi a nič iné.

Za primeranú výšku zadostučinenia, vzhľadom na nedostatok tvrdenia a zistenia akýchkoľvek konkrétnych skutočností odôvodňujúcich jeho vyššiu sumu, tak súd prvej inštancie považoval základnú sumu maximálne 50,- eur tak, ako ju v obdobných prípadoch priznáva aj Krajský súd v Prešove (napr. v rozsudku sp.zn. 9CoCsp/49/2020, 17CoCsp/32/2020), a v prevyšujúcej časti preto žalobu zamietol.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“). Žalobca bol v konaní úspešný v časti základu nároku v rozsahu 100 %, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žalobca sa nestotožnil so závermi prvoinštančného súdu a tieto považuje za nesprávne. Poukázal na to, že žalobca minimálne majetkovú ujmu jasne preukázal, keďže konaním žalovaného ujma, ktorá nielen hrozila, ale aj vznikla, nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby majetkový charakter. Zároveň uplatnením práv žalobcu v súdnom konaní bol narušený nielen jeho bežný život, keďže sa musel ako starobný dôchodca zaktivizovať a vyhľadať právnu pomoc advokáta. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Súdu prvej inštancie je pritom z rozhodovacej praxe známe, že žalovaný takýmto spôsobom, v ktorom sa bezdôvodne obohacuje, postupuje v početných prípadoch.

V tejto súvislosti je evidentné, že PFZ vo výške 50,- eur, nemôže vo vzťahu k dodávateľovi, ktorému výrazne narástol v krízových rokoch 2020 – 2022 čistý zisk z 836 tis. eur na 7,54 milióna eur, a ktorý má čistý zisk z podnikateľskej činnosti za rok 2023 vo výške 2,36 milióna eur (údaj z portálu E.) mať žiadnu z funkcií deklarovaných súdom prvej inštancie.

Práve zo strany žalovaného sa jedná o mimoriadne závažné porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby majetkový charakter.

Žalobca citoval ust. 4 ods. 8 a § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a článku 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993.

PFZ vo výške 50,- eur považuje žalobca za neprimerané aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50.000,- eur), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Slovenská obchodná inšpekcia alebo Národná banka Slovenska.

Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 22CoCsp/8/2023 zo dňa 30.03.2023, podľa ktorého „je primerané finančné zadostučinenie v neproporcionálne nízkej výške 100 eur. Odvolací súd preto považoval odvolanie žalobcov v tejto časti za dôvodné“.

V skutkovo a právne obdobných veciach žalobca poukázal aj na najnovšie rozhodnutia, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 22CoCsp/22/2024–166 zo dňa 28.11.2024, ktorým bola priznaná výška PFZ 1.500,- eur, a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/9/2024–138 zo dňa 28.11.2024, ktorým bola priznaná výška PFZ 500,- eur, t.j. viac ako 50 % zo sumy požadovanej dodávateľom nedôvodnou žalobou v tzv. základnom konaní.

Poukázal taktiež aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, ktorým bolo zamietnuté dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, pričom v tomto konaní bola priznaná suma PFZ vo výške 3.000,- eur.

Žalobca poukázal aj na aktuálne rozhodnutia čo do priznanej výšky, napr. za každú judikovanú NZP, v ktorých súdy priznali 300,- eur za každú NZP. Ide o rozsudok Mestského súdu Košice sp.zn. 24Csp/101/2023 zo dňa 22.02.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 9CoCsp/22/2024-140 zo dňa 07.08.2024 a rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. SK-2Csp/26/2023-102 zo dňa 30.01.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024.

Z napadnutého rozsudku sa žalobca ani nedozvedá, v akom rozsahu z priznaných 50,- eur pripadá na jednotlivé porušenia (bezodôvodné obohatenie a 2x NZP), resp. či suma priznaného PFZ pripadá iba vo vzťahu k bezodôvodnému obohateniu a za judikované NZP súd priznal 0 eur alebo naopak.

V zmysle uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, alternatívne rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolaniu podal vyjadrenie žalovaný. Uviedol, že v predmetnom spore je dôležité si uvedomiť, že úverová zmluva bola uzatvorená pred 11 rokmi, kedy právna úprava aj rozhodovacia prax súdov boli značne odlišné od súčasnej. Žalobca si bol vedomý skutočnosti, že čerpá finančné prostriedky formou úveru, z ktorého si žalovaný ako veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. Je preto iracionálnym využívať služby žalovaného a následne ich označiť za ujmu, ktorá mu mala byť spôsobená. Vzhľadom ku všetkým okolnostiam predmetného sporu žalovaný nepovažuje odvolaním uplatňovanú výšku finančného zadosťučinenia za dôvodnú, ani primeranú. Žalobca sám inicioval proces uzatvorenia úverovej zmluvy, bol upovedomený s výškou poskytnutého úveru, výškami splátok a aj celkovou čiastkou, ktorú bude povinný v zmysle úverovej zmluvy uhradiť. Žalobca sám vedome a dobrovoľne s podmienkami a dojednaniami v úverovej zmluve súhlasil.

Žalobca vo svojej žalobe neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi preto žiadna ujma reálne nevznikla. Splácal len to, na čo sa zmluvným vzťahom vedome a dobrovoľne zaviazal. Pokiaľ bol následne súdom zaviazaný iba k úhrade istiny dlžnej sumy, bola to pre neho výlučne výhoda, s ktorou ani hypoteticky pri uzatváraní zmluvy nepočítal. Naopak ujmu to predstavovalo pre žalovaného, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný.

Pokiaľ však súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí (prípadne neplatnú, aj keď sa na základe nej poskytl spotrebiteľovi finančné prostriedky), žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získa výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, zastáva názor, že výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. Pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Pre žalovaného je nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlym získaní finančných prostriedkov, ktorú žalovaný žalobcovi poskytol, pretočil na „ujmu“, resp. „hrozbu ujmy“, za ktorú požaduje primerané finančné zadosťučinenie.

Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie celej žalovanej sumy vo výške 687,92 eur považuje žalovaný za neodôvodnené, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarcu primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluvy. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

Čo sa týka žalobcových vyjadrení týkajúcich sa narušenia jeho bežného života, tieto považuje za účelové a tendenčné, majúce za cieľ navyšovať finančné zadosťučinenie. Žalobca bol v súdnych konaniach celú dobu zastúpený advokátom a nemožno ho teda považovať za osamotenú osobu, ktorá musí hájiť svoje práva na súde bez pomoci. Advokát odbremenil žalobcu od aktívnej účasti na pojednávaniach a tým eliminoval, či už jeho stratu času z dôvodu prípadnej účasti na pojednávaniach, ale najmä akúkoľvek psychickú záťaž s tým spojenú.

Priznanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia závisí od voľnej úvahy súdu, tá však musí vychádzať z riadne preukázaného skutkového stavu, k čomu v danom prípade zo strany žalobcu rozhodne neprišlo. V konaní nebol preukázaný žiadny dopad na sociálnu situáciu žalobcu z dôvodu preplatenia úveru vo výške 87,92 eur (ktorá suma bola následne žalobcovi vrátená spolu s úrokmi z omeškania), ani žiadne iné negatívne dôsledky na strane žalobcu (napr. vznik psychických problémov či ochorení), v dôsledku čoho je prvostupňovým súdom priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia správna, zákonná a primeraná. Okresným súdom Prešov priznané finančné

zadosťučinenie vo výške 50,- eur zohľadňuje rozsah ujmy na strane žalobcu a závažnosť porušenia jeho spotrebiteľských práv (vydanie bezdôvodného obohatenia 87,92 eur a určenie dvoch neprijateľných zmluvných podmienok) a zároveň dostatočne plní funkciu sankčnú aj satisfakčnú, keďže sankcia bola žalobcovi z veľkej časti poskytnutá už rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp.zn. 14Csp/216/2018 zo dňa 29.11.2019, ktorým došlo k reparácii jeho majetkovej ujmy. Zároveň je potrebné uviesť, že žalovaný bol sankcionovaný nielen povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 87,92 eura, ale aj 5 % ročným úrokom z omeškania, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania právnemu zástupcovi (429,35 eura) a zaplatiť súdne poplatky spojené s podanou žalobu (145,50 eura). Uvedená suma zároveň nie je konečnou ekonomickou stratou a sankciou žalovaného, nakoľko je nevyhnuté počítať ešte so súdnym poplatkom a tiež trovami právneho zastúpenia predmetného súdneho konania vedeného pod sp. zn. 13Csp/111/2021.

Vzhľadom na vyššie uvedené, kedy v prejednávanej veci nebol preukázaný žiadny intenzívny zásah do majetkových práv žalobcu a žalobcovi nevznikla ani žiadna závažná ujma na jeho právach, považuje prvostupňovým súdom priznané finančné zadosťučinenie vo výške 50,- eur za primerané (napĺňajúce vzhľadom na všetky okolnosti aj funkciu zadosťučinenia).

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Keďže výrok, ktorým bolo žalobe vyhovie v časti o zaplatenie 50,- eur žalovaný odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalobcu, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

11. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 687,92 eura titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 14Csp/216/2023, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok.

12. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok pre preukázanie základu nároku v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019). Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 14Csp/216/2018-60 zo dňa 29.11.2019, ktorým okresný súd uložil

povinnosť žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie 87,92 eura a určil 2 neprijateľné zmluvné podmienky nachádzajúce sa v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s. k Úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2014. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 18.01.2020.

13. Za stavu, keď právoplatným rozsudkom Okresného sudu Prešov č.k. 14Csp/216/2018-60 zo dňa 29.11.2019 došlo k vyhovneniu žalobe spotrebiteľa voči dodávateľovi v dôsledku prijatých záverov o dôvodnosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a o neprijateľnosti zmluvných podmienok, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

14. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritériá pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

15. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

16. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

17. V tejto veci súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal primerané finančné zadosťučinenie celkovo vo výške 50,- eur, tak za priznané bezdôvodné obohatenie ako aj za určenie neprijateľných zmluvných podmienok.

18. Pri posúdení dôvodnosti nároku žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vzal odvolací súd do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka (v tomto prípade boli dve), neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadnil aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvnú podmienku v totožnom, neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

19. Vzhľadom na porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zo strany žalovaného, sa priznanie finančného zadosťučinenia javí ako dôvodné. Nie však v plnej výške ako si žalobca uplatnil 300,- eur za každú určenú neprijateľnú zmluvnú podmienku (600,- eur). Žalobca svoje dôkazné bremeno uniesol len čiastočne, preto odvolací súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil skutočnosť podania žaloby, priebeh samotného súdneho konania a dospel k záveru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu (predloženie spotrebiteľskej zmluvy s dvoma neprijateľnými zmluvnými podmienkami) je suma 100,- eur za každú určenú neprijateľnú zmluvnú podmienku, t.j. celkovo 200,- eur. Súdom prvej inštancie priznanú sumu 50,- eur za dve neprijateľné zmluvné podmienky ako aj za bezdôvodné obohatenie odvolací súd nepovažuje za dostatočnú vo vzťahu k reálnemu a efektívne odradzujúcemu účinku pre dodávateľa na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu takáto suma vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa. Suma vo výške 200,- eur poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi dostatočnú satisfakciu a kompenzáciu nekomfortnej situácie vedenia spotrebiteľského sporu voči žalovanému ako dodávateľovi.

20. Taktiež odvolací súd nepovažoval za dôvodný nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 87,92 eura za úspech v spotrebiteľskom spore vo vzťahu k výroku o uložení povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Zhodnotením všetkých okolností v prejednávanej veci, závažnosti, intenzity a trvania dôsledkov porušenia spotrebiteľského práva u žalobcu v prejednávanej veci, ujmy, ktorá žalobcovi hrozila, keď sa žalovaný v základnom konaní chcel na úkor žalobcu obohatiť (87,92 eura) sledujúc predovšetkým sankčný a odradzujúci účinok žalovaného ako dodávateľa od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, odvolací súd za primerané považoval finančné zadosťučinenie za bezdôvodné obohatenie, a to 50,- eur, čo zodpovedá približne polovici výšky sumy bezdôvodného obohatenia.

21. Súdom prvej inštancie priznanú sumu 50,- eur odvolací súd nepovažuje za dostatočnú vo vzťahu k reálnemu a efektívne odradzujúcemu účinku pre dodávateľa na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu takáto suma vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa. Suma spolu vo výške 250,- eur poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi dostatočnú satisfakciu a kompenzáciu nekomfortnej situácie vedenia spotrebiteľského sporu voči žalovanému ako dodávateľovi.

22. Keďže žalobcovi v danom prípade už bola právoplatne priznaná titulom primeraného finančného zadosťučinenia suma 50,- eur, odvolací súd poukazujúc na všetky vyššie uvádzané dôvody postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zvyšnú sumu 200,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku II. potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

23. O trovách celého konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. V rámci celého konania bol úspešný žalobca, nakoľko bolo vyhovené žalobe o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pričom výška jeho priznania závisela od úvahy súdu, a preto nemožno na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania žalobcu považovať za čiastočne neúspešného. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).